

NGƯỜI NHẬT BÓNG TỐI

Thuở nhỏ, sau mỗi lần đi học mẫu giáo về căn phòng trọ với tôi như tòa lâu đài đầy những thú quen thuộc. Tôi còn nhớ như in hồi năm tuổi, lần đầu tiên nhận thức mùi cá, mùi rau, mùi mắm hòa quyện cùng hàng loạt mùi trái cây chín rục xộc lên ngay trong căn phòng vồn vện mùi lăm mét vuông ấy. Cái mùi mà tôi bắt chước cách gọi của bà Tư nuôi heo hàng xóm, cách nhà tôi ba bốn căn, tôi gọi đó là mùi hầm bà lằng, nó tụ trên chiếc áo đi làm của cha tôi. Bây giờ khi đã hơn ba mươi tuổi, không hiểu sao kí ức đó thân thiết và triu mến với tôi đến vậy. Ngày còn bé, có một giây phút tôi chợt nhận ra mình có thể phân định được mùi vị, gọi tên chúng chính xác. Có thể nói, đó là

quá trình phát triển nhận thức trong một đứa trẻ. Nó bao gồm những kinh nghiệm trong quá khứ và kiến thức đã học được.

Tôi nhớ hôm ấy là Chủ Nhật cuối tuần nên không phải đến lớp. Trời còn tờ mờ sáng. Lần đầu tiên tôi là người thức dậy sớm hơn trong căn phòng trọ của hai cha con, trong lúc cha tôi ngủ thẳng cẳng, hai mi mắt dính chặt vào nhau. Tôi đoán ông đang mơ giấc mơ đẹp. Hoặc có lẽ đơn giản là ông cần ngủ. Cha đã dạy tôi mỗi lần mệt, con hãy nhắm mắt ngủ một giấc và sau đó sẽ bắt đầu lao động hiệu quả hơn. Tôi đi thẳng vào phòng vệ sinh, nơi mà xưa giờ tôi tha hồ vùng vẫy nghịch nước trong thau giặt đồ. Nhưng tôi lập tức choáng váng bởi cái mùi bốc ra từ chiếc áo xanh cũ kĩ đang ngâm nước của cha. Năm phút trong phòng vệ sinh với tôi như con ác mộng. Không chịu nổi, tôi vụt chạy ra phòng khách cũng là phòng bếp và phòng ngủ của chúng tôi.

- Cha ơi cha, thú vị quá!

Tôi hét liên tục cho đến khi cha tôi mở đôi mắt sung húp. Cha cất giọng còn khàn đặc, vật vờ hỏi tôi:

- Có chuyện gì vậy bé Hoàng?

- Hồi quá, cha ơi.

Cha tôi đột nhiên mở to mắt. Ông như nhận ra sự sai lầm đã làm lộ bí mật giấu kín từ lâu. Ông

chạy vào phòng vệ sinh, nhanh tay vò vò giặt giặt cái áo xanh liên tục.

- Cha quên, cái áo đi mua tối qua hôi quá. Bé Hoàng chờ cha một lát.

Vậy là cả ngày hôm đó, tôi được ra ngoài công viên gần nhà chơi với cha như cách ông nỗ lực bù đắp làm tôi vui trở lại sau cả tuần đi học.

Lúc ấy, đám nhóc chúng tôi nào có cục nhọc chi đâu. Sáng được ăn, được ra sân chơi, lại còn hát hò cả ngày, trưa lại được ngủ một giấc. Tôi không hiểu lắm cái khó khăn khi đi học mà cha tôi hay động viên. Ông luôn bảo tôi cố gắng học hành, trong khi đến lớp tôi mừng như được cho đồ chơi vậy. Bởi lẽ khi về căn phòng trọ vĩ đại đó chỉ có một mình tôi buồn chán, ai mà chịu cho nổi. Chiều nào được rước về tôi cũng nói với ông là tôi vui lắm, mai lại đi học, vậy mà ông có vẻ vẫn còn lo lắng.

Người lớn lúc đó với tôi khó hiểu lắm. Tôi cũng không quan tâm chuyện có thể hiểu được họ nghĩ gì, họ phải làm những gì. Cái tôi nghĩ chỉ là mấy trò đua xe đồ chơi với tụi thằng Hùng, thằng Tín, hoặc với con bé Hiền hay rủ tôi hát mấy bài mẫu giáo cũ rích. Tôi thích Hiền vì cô bạn ít khi giặt đồ chơi của tôi ngang hông. Thậm chí có vài lần Hiền chán uống sữa hộp, lén đưa tôi uống. Thế là tôi suýt bị cô giáo la một trận vì tưởng tôi giặt

đồ uống của bạn. Nhưng rồi hiểu lắm cũng qua, chúng tôi vẫn chỉ là những đứa trẻ.

Rồi cũng tới ngày tụi giã đám bạn mẫu giáo, tôi lên tiểu học. Trường cách nhà trọ không xa, cha đưa tôi đi học chừng hai mươi phút trên con xe Wave cũ. Tính tình trung thực nên nhiều lần tôi được cô giáo phân công làm sao đỏ của lớp, oai lắm. Sau đó tôi được phụ trách trực tan học, đứng căng dây ngoài vỉa hè cho đám bạn cùng trường đi dọc theo đó ra về, tránh nguy cơ tai nạn giao thông. Đó cũng là thời gian khiến cho mọi thứ thay đổi.

Thằng Hùng, thằng Tín và nhỏ Hiền lúc này vẫn học chung trường với tôi. May là tôi có ba đứa bạn thân đồng hành, mặc dù bốn đứa học khác lớp nhưng luôn tranh thủ hẹn nhau giờ ra chơi và í ới kêu tên nhau mỗi khi tan học.

Ting, ting... Tiếng còi xe máy vang lên, âm thanh giòn giã hơn tiếng còi chiếc xe Wave cũ kỹ của cha tôi. Chiếc xe tay ga mới cầu, bóng loáng đó là của nhà thằng Hùng. Nó vẫy tay chào tôi rồi đưa cho mẹ nó chiếc cặp in hình Doraemon. Nó leo vội lên phía trước yên xe máy của cha nó, hào hứng đứng quan sát xung quanh.

Thằng Hùng hay nói về chiếc xe tay ga của cha nó vào giờ ra chơi. Nó khoe có thể đứng thẳng chân ở phía trước nhìn đường phố rất đã. Tôi chẳng bạn

tâm mấỵ, vì tôi cũng nhìn ngắm đường phố y như vậy trên chiếc xe Wave của cha mà. Rồi có lần, tôi đi bộ, còn cha dắt chiếc xe cũ đi tìm chỗ vá vỏ. Mấỵ đũa bạn cùng lớp cú thể chạy ngang hai cha con, tỵ dung cái cảm giác muốn tránh mặt thế giới thôi thúc trong đầu tôi. Thằng Hùng nói nhà nó chưa bao giờ bị giống như tôi. Nó bảo chắc do xe cha tôi cũ. Nghe vậy tôi giận lắỵ, không thềm nói chuyện với nó suốt mấỵ ngày. Nhưng khổ nỗi, đám bạn trong lớp cũng nói y như thằng Hùng. Một người nói không sao, nhiều người nói cùng một thú mới bắt đầu có sao.

Từ đó tôi bắt cha mỗi chiều phải đứng cách trường xa xa để đám bạn không bàn tán. Có lần cha rước trể, tôi đợi mãi không thấy, bụng đói meo, đành cuốc bộ về trước, đình ninh trong đầu cha luôn biết tìm tôi ở đâu. Tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh, ăn hết chén cơm rau ở nhà. Rất may cha con tôi hiểu nhau như hai mà một vậy. Tôi đang lếch thếch đi bộ thì ông chạy xe ủa tới, và hai cha con được về nhà liền như ước nguyện.

Chiều cuối tuần tan học, tôi đang chờ cha đến rước như thường ngày thì trời đổ mưa nặng hạt. Tôi thích mưa lắỵ, chả hiểu sao. Tôi có nhiều ý tưởng mỗi khi mưa đổ ào ào trước mặt. Tôi muốn được bay lên trời cao để gặp mẹ, muốn được lớn nhanh